

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4303/2020
01.04.2021. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић, Гордане Комненић, Бисерке Живановић и Весне Субић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миломир Петровић, адвокат из ..., против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је пуномоћник Александар Стевановић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 742/20 од 07.05.2020. године, у седници одржаној 01.04.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 742/20 од 07.05.2020. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 742/20 од 07.05.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1428/2014 од 31.10.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац тражио да се тужена ББ обавезе да на име накнаде вредности за 70% кат.парц. бр. ... и зграде у површини од 0.00.52 ха и дворишта у површини од 0.02.48 ха, све у КО ... исплати 451.115,00 динара са законском затезном каматом почев од 24.04.1993. године па до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој ВВ накнади трошкове парничног поступка у износу од 108.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности па од исплате, док је одбијен захтев тужене преко досуђеног износа па до тражених 134.400,00 динара са законском затезном каматом од 01.08.2017. године па до исплате. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој ББ накнади трошкове парничног поступка у износу од 84.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је одбијен захтев тужене за накнаду трошкова поступка преко досуђеног износа па до тражених 103.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности па до исплате. Ставом четвртим изреке одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 332.500,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде па све до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 742/20 од 07.05.2020. године, ставом првим изреке одбијена је жалба тужиоца и првостепена пресуда потврђена. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.10.2011. године. Решењем Апелационог суда у Београду Гж 5909/13 од 10.12.2014. године укинута је првостепена одлука којом је одлучено о тужбеном захтеву и предмет уступљен Основном суду у Лозници на поновно суђење. Побијана другостепена пресуда донета је 07.05.2020. године, односно после ступања на снагу Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр.55/14), па се у конкретном случају примењују одредбе Закона о парничном поступку који је објављен у „Службеном гласнику РС“ бр. 72/11 и 55/14.

Ценећи испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије, Врховни касациони суд је имао у виду да из навода ревизије тужиоца не произилази да постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, односно правних питања у интересу равноправности грађана, а не постоји ни потреба новог тумачења права, као ни неуједначена судска пракса. Имајући ово у виду, као и да се у конкретном случају ради о парници ради дуга, у којима одлука о основаности тужбеног захтева и примена материјалног права зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном случају, те да тужилац у ревизији не указује на другачије одлуке другостепених судова или Врховног суда Србије и Врховног касационог суда, на основу чега овај суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је у складу с тим и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.10.2011. године, ради утврђења права својине и исплате, а побијана вредност предмета спора је 451.115,00 динара.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретној правној ствари ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на новчано потраживање, у коме је побијана вредност предмета спора 451.115,00 динара, што представља износ који не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена, применом члана 403. став 2. ЗПП.

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић